

בש"פ 1726/22 - פלונית נגד פלוני, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1726/22

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת: פלונית

נ ג ד

המשיבים: 1. פלוני
2. מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב'
השופט ג' אזולאי) במח"ע 19064-06-20 מיום
17.2.2022

תאריך הישיבה: י"ב באדר ב' התשפ"ב (15.3.2022)

בשם העוררת: עו"ד ג'ומאנה דאמוני-חורי

בשם המשיב 1: עו"ד ארז מושקוביץ

בשם המשיב 2: עו"ד עינת כהן גרוסמן

החלטה

1. המשיב 1 (להלן: המשיב) הורשע על פי הודאתו בשנת 2019 בעבירות של מעשה מגונה בעוררת, קטינה
ילידת 2004. בתמצית יצוין כי המשיב היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום המתוקן בן זוגה, ולימים בעלה, של דודתה
של העוררת. כעולה מכתב האישום המתוקן, בתקופה שלפני נישואי המשיב לדודתה של העוררת, שלח לעוררת הודעות
ב"וואטסאפ" וביקש ממנה לשלוח לו תמונות אינטימיות שלה. עוד בתקופה זו, במסגרת מפגש משפחתי, עשה המשיב

עמוד 1

בעוררת מעשה מגונה. בהמשך, לאחר נישואיו, במועדים שונים שבהם שהתה העוררת בבית המשיב ביצע בה מעשים מגונים. גם בתקופה זו המשיך לשלוח לעוררת הודעות בעלות תוכן מיני. ביום 2.1.2019 גזר בית המשפט המחוזי בנצרת על המשיב 25 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו; לצד עונשים נוספים שפורטו בגזר הדין).

2. ביום 8.6.2020 הגישה העוררת בקשה להטלת מגבלות על המשיב מכוח סעיף 3(א) לחוק מגבלות על חזרתו של עבריין מין לסביבת נפגע העבירה, התשס"ה-2004 (להלן: חוק המגבלות). בדיון שהתקיים ביום 21.7.2020 הסכים בא כוח המשיב למתן צו לפי הוראות חוק המגבלות לפרק זמן של שנתיים. עם זאת, הצדדים נותרו חלוקים באשר לטיבה של המגבלה שתוטל במסגרת הצו: העוררת עתרה לצו שיאסור על המשיב להיכנס לעיר שבה היא מתגוררת (להלן: עיר המגורים) ואילו המשיב סבר כי אין בית המשפט מוסמך לתת צו שכזה מכוח חוק המגבלות. ביום 10.8.2020 קבע בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' הנשיא א' אברהם) כי לשון החוק מלמדת שבית המשפט מוסמך להטיל מגבלות על "מגורים, עבודה או לימודים של עבריין המין". משכך, נקבע כי אין בידי בית המשפט להטיל מגבלה אחרת כגון איסור כניסה ליישוב. משכך, הורה בית המשפט כי יאסר על המשיב - למשך שנתיים מיום שחרורו - להתגורר או לעבוד בעיר המגורים (כן נאסר עליו להיכנס לבית הספר שבו לומדת העוררת; להלן: צו המגבלות).

3. במקביל, הגישה המדינה (המשיבה 2; להלן: המדינה) ביום 16.7.2020 בקשה למתן צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הגנה על הציבור). ביום 10.8.2020 נתן בית המשפט המחוזי בנצרת צו פיקוח ומעקב על המשיב למשך 18 חודשים. צו הפיקוח כלל, בין היתר, איסור על יצירת קשר עם העוררת והרחקה לכדי 100 מטרים ממקום המצאה ו/או מגוריה ככל שהוא ידוע למשיב (להלן: צו הפיקוח).

4. ביום 4.2.2022 הגישה העוררת בקשה לעיון חוזר מכוח סעיף 7(ב) לחוק המגבלות, שבגדרה עתרה להורות על הרחקת המשיב 2 מעיר המגורים. במסגרת הבקשה צוינו שתי "עובדות חדשות" (כלשון העוררת): הראשונה, כי ביום 9.2.2022 עתיד לפקוע צו הפיקוח, והסרתו הובילה לחשש של העוררת שהמשיב יתקרב אליה בהעדר הגבלה חוקית לעשות כן. השנייה, כי בחודש יוני 2022 עתידה העוררת לסיים לימודיה ולהתחיל שירות לאומי בעיר מגוריה. שילוב עובדות אלו, כנטען, מוליך לכך שהעוררת עתידה להסתובב יותר בתוך עיר מגוריה, באופן שמגדיל את סיכוייה להיתקל במשיב. עוד נטען לקיומה של נסיבה חדשה - החלטת בית משפט זה בבש"פ 5591/21 פלוני נ' מדינת ישראל (7.10.2021) (להלן: בש"פ 5591/21) - שלפיה לשון חוק המגבלות אינה מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט במגבלות גיאוגרפיות שניתן להטיל על עבריין מין. הוסף כי באותה החלטה נקבע שבמקרים המתאימים רשאי בית המשפט לקבוע שצו ההרחקה לפי חוק המגבלות יחול על היישוב כולו (פסקה 8 להחלטה). נוכח האמור לעיל, עתרה העוררת לעיון מחדש בצו המגבלות ולהורות על הרחקת המשיב מעיר המגורים. לחלופין, עתרה העוררת כי בית המשפט יטיל על המשיב איסור להימצא במרחק 100 מטרים ממנה, וזאת מכוח סעיף 3(ג)(3) לחוק המגבלות (שנוגע להטלת מגבלות מקום שבו עתיד לפקוע צו מכוח חוק הגנה על ציבור).

5. ביום 17.2.2022 דחה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) את הבקשה. בהחלטה ציין בית המשפט כי העוררת "מלינה על כך שהפרקליטות לא הגישה בקשה להאריך את תוקף הצו שניתן בתאריך 10/8/20" וכי אין בקשה זו מגלה עילה לעיון חוזר לפי סעיף 7(ב) לחוק המגבלות. בית המשפט ציין שככל שהעוררת ביקשה להשיג על תוקף צו המגבלות שניתן, היה עליה להגיש ערר לבית משפט זה - ולא להגיש בקשה לעיון חוזר. בית המשפט הוסיף כי אין הבקשה מגלה עובדות חדשות או נסיבות חדשות וזאת משמצבה של העוררת לא הוחמר. זאת ועוד, צוין, מסוכנות המשיב פחתה, כעולה גם מהחלטת המדינה שלא להאריך את תוקף צו הפיקוח.

6. מכאן הערר שלפניי, שבמסגרתו חוזרת העוררת על טענותיה. לדבריה, שגה בית המשפט המחוזי בהבנת בקשת העוררת, שאינה משיגה על פרק הזמן של צו המגבלות שניתן - אלא עותרת להטיל מגבלה שלא הוטלה על ידי בית המשפט המחוזי במסגרת הצו שניתן. העוררת מבקשת אפוא כי בשל הנסיבות החדשות (פקיעת צו הפיקוח וסיום לימודיה) ובשל החלטת בית משפט זה בבש"פ 5591/21 - ישוב ויעיין בית המשפט בהחלטתו. עוד טוענת העוררת כי כלל לא טענה בבקשתה להחמרה במצבה הנפשי כנסיבה חדשה. העוררת מוסיפה כי שגה בית המשפט המחוזי משנתן משקל למסוכנות המשיב, שאינה מעניינה של חוק המגבלות. לבסוף, מציינת העוררת כי בית המשפט המחוזי לא דן בבקשתה החלופית להטיל על המשיב מגבלה מכוח סעיף 3(ג)(3) לחוק.
7. בדיון שנערך לפניי סמך בא כוח המשיב ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי. עוד נטען כי ההחלטה בבש"פ 5591/21 נגעה ליישוב קטן, ואין מקום להשוות בין הטלת מגבלת כניסה ליישוב שם לבין הטלת מגבלה על כניסה לעיר המגורים. לדבריו, אין מקום להטיל מגבלה על כניסתו לעיר המגורים, בשים לב בין היתר לכך שהוריה של אשתו מתגורים במקום ושהפעוטון של בתו ממוקם בעיר. עוד הצביע בא כוח המשיב על ירידה ברמת המסוכנות שנשקפת ממנו.
8. המדינה מצדה הדגישה בדיון כי לשיטתה חוק המגבלות מאפשר, במישור הסמכות, הטלת מגבלה על כניסה ליישוב כולו. זאת, לדבריה, כנלמד מתכלית החוק. אשר למקרה דנן, מציינת המדינה כי סעיף 7(ב) מאפשר לדון בבקשה, בין היתר בשים לב לסיום לימודי העוררת והשינוי בנסיבות חייה. בכל הנוגע לאיזון הראוי בנסיבות המקרה, ציינה המדינה כי העניין לא נדון ויש להשיב את הדיון בנושא זה לבית המשפט המחוזי. כן הדגישה המדינה כי לא היה מקום להידרש למסוכנות המשיב במסגרת החלטת בית המשפט המחוזי, מאחר שהדבר אינו נדרש כחלק מדרישות חוק המגבלות.
9. לאחר שעיינתי בערר ובצרופותיו, ושמעתי את טענות הצדדים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על השבת הבקשה לעיון חוזר לדיון לפני בית המשפט המחוזי. בית המשפט דחה את בקשת העוררת וזאת משסבר שהיא מופנית למעשה למשך תחולתו של צו המגבלות וכי היא מבקשת להשיג על ההחלטה ליתן צו לתקופה בת שנתיים בלבד. עם זאת, דומה כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי, מאחר שבבקשת העוררת לא כוונה להארכת הצו, אלא לקבוע מגבלה שלא נקבעה בו. כפי שציינה העוררת, בהחלטתו המקורית ליתן את צו המגבלות, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העוררת ליתן צו שירחיק את המשיב מעיר המגורים, וזאת משסבר שאין בסמכותו לעשות כן. ואולם, בבש"פ 5591/21 נקבע - בנסיבות המקרה שם - כי אין לשונו של חוק המגבלות מונעת מתן צו הרחקה שיחול על היישוב כולו (שם, פסקה 8). בקשת העוררת לפני בית המשפט המחוזי הייתה אפוא "לעיון חוזר בהחלטתו שלא להטיל מגבלות" (כלשון סעיף 7(ב) לחוק המגבלות). בדיון לפניי טען כאמור בא כוח המשיב כי ההחלטה בבש"פ 5591/21 ניתנה ביחס ליישוב קטן, ואין היא רלוונטית כאשר עסקינן בעיר דוגמת עיר המגורים. מאחר שמצאתי להורות על השבת הדיון בבקשה לבית המשפט המחוזי, איני סבור כי יש להכריע בשאלה דנן כבר בשלב זה, משבית המשפט המחוזי לא נדרש לגופה של המחלוקת ומשלא הובאו לפניי עמדות הצדדים בעניין.
10. בנוסף, העוררת התייחסה בבקשתה לשתי "עובדות חדשות", כלשונה, אשר לא היו ידועות עת נתן בית המשפט המחוזי את צו המגבלות: האחת, כי צו הפיקוח שמנע את התקרבות המשיב עד כדי 100 מטרים מהעוררת עתיד לפקוע; והשנייה, כי היא עתידה להתחיל שירות לאומי בעיר המגורים, וזאת באופן שעשוי להוביל לכך שתיתקל באופן תכוף במשיב. החלטת בית המשפט המחוזי לא בחנה למעשה טענות אלו במסגרת הדיונית של בקשה לעיון חוזר וטעם זה מוליק אף הוא לקבלת הערר ולהשבת הדיון בבקשה לבית המשפט המחוזי.

11. לכל האמור לעיל יש להוסיף כי בית המשפט המחוזי לא דן גם בבקשה החלופית של העוררת, לדון בבקשתה לפי סעיף 3(ג) לחוק המגבלות ולהטיל על המשיב מגבלות בשים לב לתום תקופת הפיקוח לפי צו הפיקוח.

סוף דבר: התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי שיכריע בבקשת העוררת לעיון מחדש (וככל שיידרש, גם בבקשתה החלופית).

בכך מסתיים ההליך שלפניי.

ניתנה היום, י"ד באדר ב' התשפ"ב (17.3.2022).

ש ו פ ט
